

Abused

Udělalš to? Prosím tě, řekni mi to!

Hudba lesa, vůně, jež nikdy nemohou být napodobeny výrobci čisticích prostředků. Větvičky mi praskají pod nohama, i když se snažím být nepozorovaným obdivovatelem toho božího díla. Hřejivé paprsky životadárného slunce se snaží obejmout každyčkého tvora. Zelené dlaně mi mávají na pozdrav a já jim úsměvem odpovídám. Stráž mě již bzukotem vítá, brodím se jejími mělkými vodami, z voňavých krásek si splétám korunu nevinnosti. Tam dole, v záhybu neúnavné říčky, zahlédnu ohnutá záda maminky. Na chvílku se narovná, otře si unaveně pot z tváře. Zachytí můj pohled a zamává mi s neučenou grácií nejkrásnějších žen světa; jsem doma, jsem doma.

Já už takhle nemůžu žít. Komu mám věřit?

Za pár minut se otevrou dveře a oni řeknou moje jméno. V jejich očích vidím laskavost, ale já se stejně celá třesu. Teď, teď ukaž, co ses tady naučila. Předved' jim, proč na tebe mají být hrdí; tak rádi by byli. Ale já nemůžu; mozek čeká, až nahodí elektřinu. A nic. Dívám se znovu na tu otázku. No tak, no tak, to jsem se přece učila. Nic. Podívají se na mě významně, potají vyšlou povzbudivý úsměv, jsou také nervózní. A unavení. Koptám slova, nemají pořádně obsah, snažím se jimi schovávat mezery ve vědění. Potím se, špatně formuluji myšlenky. Je to jen 15 minut, soustřed' se, dej do toho všechno. Konec, mám pocit, že jsem nic neřekla. Poraženě odcházím z bojiště a cítím za sebou jejich pohledy. Čekání na rozsudek. A další krásné vysvědčení, takové jednotvárné tedy, gratuluji. Gratuluji, věděl jsem, že na to máš. Gratuluji, zasloužíš si to. Cože? To není možné, to není možné..

Pokaždé, když tě vidím v její blízkosti, musím přemýšlet, jestli se na ni díváš jen jako na dceru.. Ty myšlenky mě dusí, ubíjí! Já takhle nemůžu, nemůžu..

Naivní milování, nepřemýšlíme, co bude potom. Do tvých očích se snad ukryla všechna krása světa. Dívám se do nich znova a znova, padám někam do propastných hloubek vesmíru. Jen pro tento okamžik byl stvořen svět. Chci Tě!, šeptám slova a bourám poslední hráz zábran. Voní čerstvě posekaná louka a naše touhy se proplétají skrze naše těla. Pak už jen vyčerpání ležíme v náručí, není třeba prázdných slov. Necháváme doznívat hudbu, jejíž nástroje jsme my sami a hráčem naše vášeň.

Strhávám z věšáku klíče a nervózně je pasuju do zapalování. Ovládá mě vztek, bezmocnost.. Konečně to chytlo.

Bílé šaty, stres, slzy. Udělám všechno tak, jak se sluší? Šeptáš mi, že jsem nádherná, ale já tě neposlouchám; kde jsou naši? Svědci jsou tamhle.. Usmívat se, ano, prstýnek, nepoplést to, teď ten nacvičený polibek. Koutkem oka zahlédnu otce, jak potichu mizí ze scény. Gratulace, dojetí, podpisy. Maminka s ubrečeným úsměvem drmolí nesrozumitelná slova, za ní přibíhá otec, tajemně se usmívá. Tisknou nám ruce, podívají se na sebe, otec zašátrá v kapse a vytáhne novotou lesknoucí se klíček. Stojí pod schody a čeká, až ho osedláte; nemám slov, to jste neměli, to jste neměli...

Proboha.. Proboha, zavolejte někdo sanitku!

Helena Grulichová

Stahy, chybějící dech, slzy, stůl řezníka nového života. Bolest mi prostupuje celým tělem; dokud tě poprvé nespátřím. Jsi pomačkaná, krev z tvého tělíčka smývám vlastními slzami. Zavíráš před světlem očička, svíráš bezmocně pěstičky. První plácnutí, do života. Křičíš svou zlobu na svět bez skorpulí dospělých; jsi nádherná. Poddávám se té síle, která svazuje tebe ke mně a mně k tobě. Jsi moje, jsi moje..

Ticho. Neuvěřitelně čisté ticho. Čas se zastavil. Je tady krásně.